

## Hz. Peygamber Yaşayan Kur'an

### Giriş:

Hamd, bizleri yoktan var eden, varlığımıza anlam katan, bizi Kur'an nuruyla hidayete erdiren âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Salât ve selâm, âlemlere rahmet olarak gönderilen, en güzel örnek, en yüce ahlâk timsali, yaşayan Kur'an olan sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.v) olsun.

Yüce Rabbimiz, insanlığı karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için Kur'ân-ı Kerîm'i indirdi. Bu Yüce Kitab'ın ilk ve en büyük muhatabı da hiç şüphesiz Hz. Peygamber (s.a.v) idi. O (s.a.v), sadece Kur'an'ı insanlara tebliğ eden bir elçi değil, aynı zamanda Kur'an'ın anlamını hayatıyla gösteren bir rehberdi. O'nun (s.a.v) sözleri, davranışları ve ahlâkı, Kur'an'ın yaşayan bir tezahürüydü. Ayetlerin inişine bizzat şahit oldu ve o ayetleri yaşayarak insanlara öğretti. Kur'an'ın hükümleri O'nun (s.a.v) hayatında ete kemiğe bürünmüş, vahiy adeta O'nun (s.a.v) şahsında can bulmuştu.

İşte bu sebeple bir gün Hz. Âişe (r.a.) validemize, “Resûlullah'ın (s.a.v) ahlâkı nasıldı?” diye sorulduğunda, Hz. Âişe (r.a.):

قَالَتْ أَلَسْتُ تَقْرَأُ الْقُرْآنَ قُلْتُ بَلَى . قَالَتْ فَإِنَّ خُلُقَ نَبِيِّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ الْقُرْآنَ

“Sen hiç Kur'an okumuyor musun? diye sordu. (Soruyu soran ) Bilakis evet, dedi. Hz. Âişe (r.a.): O'nun ahlâkı Kur'an'dı.” ( Müslim, Müsâfirîn, 139) diye cevap verdi.

O (s.a.v), Kur'an'ı sadece okuyan değil, Kur'an'ı yaşayan en güzel örnekti. O'nun her hâli, her sözü, her davranışı Kur'an'ın bir yansımasıydı. O'na bakmak, Kur'an'ı görmek demektir. Bugün bizler de Kur'an'ın hayata nasıl yansıdığını görmek istiyorsak, Resulullah'ın (s.a.v) örneğine bakmalıyız. Şimdi geliniz, Kur'an'ın öğütlediği o yüce ahlâkın Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) hayatında nasıl tecelli ettiğini birlikte görelim...

### Namazda Huşû – Allah'ın Huzurunda Durmak

Kur'an-ı Kerîm, müminlerin en belirgin özelliğini bizlere anlatırken onların sadece namaz kılmakla kalmayıp, namazı huşu içinde kıldıklarını bildirir. Yüce Rabbimiz bu hususta şöyle buyurmaktadır;

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴿٢﴾

“Müminler kesinlikle kurtuluşa ermiştir. Ki onlar, namazlarında derin bir saygı hali(huşû) yaşarlar.” (Mü'minûn, 23/1–2)

Bu ilahi emrin Sevgili Peygamberimiz'in (s.a.v) hayatında nasıl can bulduğunu birlikte görelim. Abdullah b. Şihhîr (r.a.) şöyle demiştir:

أَتَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يُصَلِّي وَلَجَوْفِهِ أَرْيُّ كَأَرْيِّ الْمَرْجَلِ مِنَ الْبُكَاءِ

“Bir keresinde Resûlullah'ın (s.a.v) yanına gitmiştim. Namaz kılıyor ve ağlamaktan dolayı göğsünden kaynaklanan kazan sesi gibi sesler geliyordu.” (Ebû Dâvûd, Salât 158)

Hz. Peygamber'in (s.a.v) arkadaşlarından Huzeyfe b. Yemân (r.a.), O'nun arkasında kıldığı bir gece namazını şöyle anlatmıştır:

*“Bir gece Peygamber (s.a.v.) ile namaza durdum. Bakara sûresini okumaya başladı. Yüz âyet okuyunca rûkûa varır dedim, ama devam etti. Bir rekâtını Bakara sûresi ile kılar dedim, fakat devam etti. Sûreyi bitirince rûkûa varır dedim, Nisâ sûresine başladı. Onu okuduktan sonra Âl-i İmran’a başladı, onu da okudu. Hem de ağır ağır okuyor, tesbih âyetleri gelince tesbih ediyor, dua âyetleri gelince Allah’a dua ediyor, Allah’a sığınma âyetleri geldiğinde ise Allah’a sığınyordu. Sonra rûkûa vardı, “Sübhâne rabbiye”-i-azîm.” demeye başladı. Rûkûu da kıyamı kadar uzundu. Sonra, “Semiallâhu li men hamideh.” dedi doğruldu ve rûkûda kaldığına yakın uzunca bir süre ayakta kaldı. Sonra secde etti ve “Sübhâne rabbiye”-i-a’lâ.” dedi. Secdeleri de kıyamına yakın uzunluktaydı.” (Müslim, Müsâfirîn, 203)*

Resûlullah (s.a.v) böylesine bir huşû içinde namaz kılardı. Çünkü O (s.a.v), sadece Kur’an’ı tebliğ eden bir elçi değil, Kur’an’ı yaşayan bir örnekti. Rabbimizin, ‘namazlarında huşû içinde olan müminler’ buyruğu, onun mübarek şahsında ete kemiğe bürünmüştü.

## **Adalet – Emaneti Ehline Vermek**

Kıymetli Müslümanlar, insanlığın en çok ihtiyaç duyduğu erdemlerden biri adalettir. Rabbimiz bu hususta şöyle buyurur:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا

*“Şüphesiz Allah size emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adâletle hükmetmenizi emrediyor. Böylece Allah size ne güzel öğüt veriyor! Doğrusu Allah her şeyi hakkıyla işiten, kemâliyle görendir.” (Nisâ, 4/58)*

Resûlullah (s.a.v.) zamanında bir kadın hırsızlık yapmıştı. Kureyş kabilesinden bazı ileri gelenler, onu affettirmeye aracı oldular. Hz. Peygamber (s.a.v) bu aracıları dikkatle dinledi. Ardından ayağa kalktı, bir hutbe okudu; Allah-u Teâlâ’ya hamd-ü sena etti. Daha sonra, bütün çağlara ders olacak şu sözleri buyurdu:

فَإِنَّمَا أَهْلَكَ النَّاسَ قَبْلَكُمْ أَنَّهُمْ كَانُوا إِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الشَّرِيفُ تَرَكُوهُ ، وَإِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الضَّعِيفُ أَقَامُوا عَلَيْهِ الْحَدَّ ، وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ ، لَوْ أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ سَرَقَتْ لَقَطَعْتُ يَدَهَا

*“Sizden önceki toplumların helâk olmasının sebeplerinden biri, aralarında ileri gelen (zengin) kimseler hırsızlık yapınca suçun cezasını vermemek; zayıf ve fakir kimseler hırsızlık yapınca ceza uygulamaktır. Nefsim kudretinde olan Allah’a yemin olsun ki! Muhammed’in kızı Fâtıma hırsızlık yapsa, onun da elini keserdim.” (Müslim, Hudûd, 9)*

Bu söz, sadece o dönemin değil, bütün zamanların adalet ölçüsünü bize göstermektedir. Peygamber Efendimiz (s.a.v), adaletin yakınlığa, zenginliğe veya makama göre değil, hak ve hakikate göre uygulanması gerektiğini bize bizzat yaşamıyla göstermiştir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir babanın, bir miktar malı sadece bir çocuğuna hibe edip diğerlerine vermemesi üzerine onu uyararak, *“Allah’tan korkunuz; çocuklarınız arasında adaletli davranınız”* (Müslim, Hibât, 13) buyurması, Peygamberimiz’in (s.a.v) Kur’an’ı hayatına nasıl tatbik ettiğini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

## **Sabır ve Tevekkül**

İnsanın hayat yolculuğunda karşılaştığı imtihanlara karşı en güçlü dayanağı sabır, bu sabrın manevi desteği ise tevekküldür. Kur’an-ı Kerim, müminin zorluklar karşısında metanetini korumasını ve her durumda Allah’a güvenip O’na teslim olmasını öğütleyerek, sabır ve tevekkülü imanla bütünleşen iki büyük fazilet olarak sunar. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَبِّرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

**“Ey iman edenler! Sabredin, kararlılıkta yarışın, düşmana karşı hazırlıklı olun (birbirinize dayanıp bağlanın), Allah’a karşı gelmekten sakının ki başarıya ulaşabilesiniz.”** (Âl-i İmran 3/200)

Allah Resûlü (s.a.v) Peygamberliğinin dokuzuncu yılında peş peşe çok ağır imtihanlarla karşılaştı. Önce kendisini çocukluğundan beri himaye eden amcası Ebû Tâlib’i, ardından da gönül yoldaşı, en büyük destekçisi Hz. Hatice (r.a.) validemizi kaybetti. Bu iki büyük kayıp, Peygamber Efendimizin (s.a.v) kalbinde derin bir hüznü bıraktı. İnsanlar arasında yalnız kaldı, acıları katlanılmaz bir hâl aldı.

Bütün bu zorluklara rağmen Allah Resûlü (s.a.v) sabırla, metanetle yoluna devam etti. Çünkü O (s.a.v) biliyordu ki, Allah Teâlâ Kur’an’da, **“Şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir”** (Bakara, 2/153) buyurmuştur. Bu imanla Peygamber Efendimiz (s.a.v), İslâm’ın tebliği için yeni yollar aradı ve Tâif’e gitti. Fakat orada da taşlandı, incitildi, kanlar içinde bırakıldı. Buna rağmen O (s.a.v), ne beddua etti ne de ümitsizliğe kapıldı. Aksine, bir bağın gölgesinde ellerini semaya kaldırıp, **“Allah’ım! Kuvvetimin zayıflığını, çaresizliğimi Sana arz ediyorum”** (Buhârî, Bed’ü’l-Halk, 7; Müslim, Cihâd, 111) diyerek Rabbine sığındı.

Zeyd b. Hârise (r.a.) , bu acı tablo karşısında üzölmüş, Resûlullah’ın (s.a.v) haline dayanamamıştı. İşte o anda Peygamber Efendimiz (s.a.v) sabrın zirvesini göstererek ona şöyle buyurdu:

يَا زَيْدُ، إِنَّ اللَّهَ جَاعِلٌ لِمَا تَرَى فَرْجًا وَمَخْرَجًا، وَإِنَّ اللَّهَ نَاصِرُ دِينِهِ وَمُظْهِرُ نَبِيِّهِ

**“Ey Zeyd! Şüphen olmasın ki Allah bu gördüğün duruma bir çıkış yolu gösterecektir. Şüphesiz ki Allah dininin yardımcısı, Peygamberinin destekçisidir.”** (Hadislerle İslam, 3/285-286; İbn Hişâm, es-Sîretü’n-Nebeviyye, 2/29)

Hız. Peygamber’in (s.a.v) hayatı baştan sona sabır ve metanetin en yüce örneği olmuştur. Daha çocuk yaşta babasını ve annesini kaybetmesine, en zor anlarında en büyük destekçisi olan Hız. Hatice’nin (r.a.) vefatına ve Hız. Fâtıma (r.a.) dışındaki tüm evlatlarını toprağa vermesine rağmen asla yılmamış, her musibete teslimiyet ve tevekkülle karşılık vermiştir. Mekke’de insanları Allah’ın birliğine çağırdığında, en yakını olan amcası Ebû Leheb’in küçümseyici sözleriyle karşılaşmış, müşriklerin alay ve hakaretlerine maruz kalmıştır. Ancak O (s.a.v) asla davasından dönmemiştir. Peygamber Efendimiz (s.a.v) bütün hayatı boyunca sabır, direniş ve sarsılmaz imanı ile insanlığa örnek olmuştur. (Hadislerle İslâm, 3/ 211)

## Tevazu

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا

**“Rahmân’ın has kulları yeryüzünde vakarla (tevazuyla) yürüyen, cahiller onlara laf attığı zaman, “selâm” deyip geçen kullardır.”** (Furkan, 25/63)

Ayette “ağır başlılık” olarak çevrilen “hevn” kelimesi, tefsirlerde genellikle sükûnet, vakar, yumuşaklık, tevazu gibi anlamlarla açıklanmış ve tüm bu nitelikleri kapsayan hilm kavramıyla ilişkilendirilmiştir. Ayette vurgulanan bu özellik, Kur’an’da sıkça eleştirilen ve cahiliye toplumunda yaygın olan kibirli, gururlu ve zorba tavır anlamındaki müstekbir kelimesinin tam zıddı olarak gösterilmektedir. (Kur’an Yolu Tefsiri, 4/ 137-138)

Rabbimiz Kur’an-ı Kerim’de müminlere tevazuyu öğütlemekte, kibir ve gösterişten uzak durmalarını emretmektedir. Bu ayetler sadece bir öğüt değil, aynı zamanda yaşanması gereken bir ahlaktır. İşte bu ahlakın en canlı örneğini, Allah Resûlü (s.a.v) hayatının her anında bizlere göstermiştir.

Genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle Mekke halkı Safâ Tepesi'nde Resûlullah'a (s.a.v) biat etmek için gelmişti. O günün heyecanı öylesine büyüktü ki, biat etmek isteyenlerden biri, Efendimiz'in (s.a.v) yanında konuşurken titremeye başladı. İşte o anda Peygamberimiz (s.a.v) en görkemli anında dahi mütevazı bir şekilde koruyarak şöyle dedi:

هَوْنٌ عَلَيْكَ فَإِنِّي لَسْتُ بِمَلِكٍ إِنَّمَا أَنَا ابْنُ امْرَأَةٍ مِنْ قُرَيْشٍ كَأَنْتَ تَأْكُلُ الْقَدِيدَ

**“Sakin ol! Ben bir kral değilim. Ben ancak,(Güneşte) kurutulmuş et yiyen Kureyşli bir kadının oğluyum.”** (İbn Mâce, Et'ime, 30)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bu sözleriyle sadece muhatabını rahatlatmadı; aynı zamanda bize de bir ders verdi: İnsan, Allah'a iman ettiği sürece hiçbir zaman kibirlenemez, hiçbir başarı onu Allah'tan bağımsız olarak büyük görmeye sevk edemez.

Mekke'nin fethedildiği gün, Allah'ın dini uğruna uğradıkları eziyetlerin ardından, müşrikler üzerinde galip gelmiş olsalar da ashâb, Resûlullah'ın (s.a.v) tevazu örneği sayesinde büyüklenmedi. Peygamberimiz (s.a.v) onlara hatırlattı:

**“Ey İnsanlar! Allah sizden câhiliye gururunu ve atalarla övünme âdetini gidermiştir... İnsanlar, Âdem'in çocuklarıdır ve Allah Âdem'i topraktan yaratmıştır.”** (Tirmizî, Tefsîru'l-Kur'ân, 49)

Tevazu, sadece sözde değil, hayatta da tatbik edilmesi gereken bir ahlakı temsil eder. Allah Resûlü'nün (s.a.v) hayatı, bize tevazunun en somut ve en güzel örneğini sunmaktadır.

### **Cömertlik – Allah Yolunda Harcamak**

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ

**“Ey iman edenler! Alım satım, dostluk ve aracılığın olmadığı bir gün gelip çatmadan Allah'ın size verdiklerinden O'nun için harcama yapın. Kâfirler zalimlerin ta kendileridir.”** (Bakara, 2/286)

Bu ayeti hayatında en güzel şekilde tatbik eden Hz. Muhammed'dir (s.a.v). Gelin, O'nun (s.a.v) Allah yolunda infak etme ve cömertlikteki örnekliğini, sahabe efendilerimizin anlattıkları üzerinden daha yakından görelim ve öğrenelim:

فَلَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَجْوَدُ بِالْخَيْرِ مِنَ الرِّيحِ الْمُرْسَلَةِ

**“Rasûlullah, esen rüzgârdan daha cömert idi.”** (Buhârî, Bed'ü'l-vahy, 1)

مَا سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ شَيْئًا قَطُّ فَقَالَ لَا

**“Allah Resûlü (s.a.v) kendisinden istenilen hiçbir şeyde ‘Hayır’ cevabını vermemiştir.”** (Müslim, Fedâil, 56)

Gördüğümüz üzere Peygamberimiz (s.a.v) Kur'an'ı tam anlamıyla yaşamaktaydı. Nitekim bir gün, sahâbî kadınlardan biri, kendi elleriyle ördüğü bir giysiyi Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) getirmiş ve şöyle demişti:

**“Bunu, giyesin diye ördüm.”**

Hz. Peygamber (s.a.v.) hediye büyük bir incelik ve tevazu ile kabul etmiş, onu giyip ashâbının yanına gitmişti. Bu sırada bir sahâbî, Peygamber Efendimizin (s.a.v) üzerindeki hırkayı görüp, **“Ne kadar da**

**güzelmiş! Bunu bana verseniz.”** demişti. İnsanların en cömerdi olan Peygamber Efendimizin (s.a.v), hemen **“Peki”** demiş, biraz orada oturduktan sonra hırkayı nazikçe katlayıp isteyen sahâbiye göndermiştir. (İbn Mâce, Libâs, 1)

## **Menkıbe:**

### **Sâbit b. Kays ve Eşinin Emsalsiz Cömertliği - Hz. Peygamber’ in (s.a.v) İzinde**

Efendimizin (s.a.v) güzel ahlâkı, sahâbe efendilerimizin gönlünde öyle bir iz bırakmıştı ki, her biri O’nun (s.a.v) hayatından bir yönü kendi hayatına taşımıştı. İşte onlardan biri de Sâbit b. Kays’tır (r.a.).

Bir gün bir adam, açlıktan takatsiz bir hâlde Peygamber Efendimiz’e (s.a.v) gelerek, **“Yâ Resûlallah! Açlıktan bitap düştüm.”** dedi. Allah Resûlü (s.a.v), onu doyurmaları için hanımlarına haber gönderdi; fakat evlerinde yiyecek hiçbir şey yoktu. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.v), **“Bu gece şu kardeşimizi misafir edip Allah’ın rahmetine nail olmak isteyen yok mu?”** buyurdu.

Ensardan Sâbit b. Kays (r.a.) hemen ayağa kalktı: **“Ben varım yâ Resûlallah!”** dedi. Misafiri evine götürdü. Eşi, **“Evde sadece çocuklarımızın yiyeceği kadar az bir şey var.”** deyince, Sâbit (r.a.) şöyle dedi: **“Öyleyse çocukları uyut, kandili söndür, biz de karanlıkta yemiş gibi yapalım. Geceyi aç geçirelim.”** O gece kendileri aç kaldılar ama misafirleri doydular. Sabah olunca Resûlullah (s.a.v) buyurdu ki: **“Bu gece Allah, sizin bu davranışınızdan hoşnut oldu.”** (Buhârî, Menâkıbü’l-ensâr, 10)

Sahabeyi bu mertebeye ulaştıran şey; Resûlullah’ın (s.a.v) güzel ahlâkıydı, cömertliği, Allah rızasını her şeyin önüne koymaktı.

## **Ailede Güzel Geçim**

İslâm’ın en fazla önem verdiği kurumlardan biri, hiç şüphesiz aile kurumudur. Çünkü aile, toplumun temeli, huzurun ve ahlâkın kaynağıdır. Nitekim Rabbimiz Kur’an-ı Kerim’de birçok yerde aile hayatına dair ölçüler koymuş, eşlerin birbirine karşı sorumluluklarını yerine getirmelerini, sevgi ve merhametle davranmalarını emretmiştir.

وَاعْشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ

**“...Onlarla(eşlerinizle) iyi geçinin...”** (Nisâ, 4/19)

Hz. Peygamber (s.a.v) bu ilahî emri en güzel şekilde hayatına tatbik etmiş, aile fertleriyle her zaman güzel geçinmiş, onlara sevgi, merhamet ve anlayışla muamele etmiştir. Zira o, aileye verilen önemi bizzat yaşayarak ümmetine göstermiş ve bu hususta şöyle buyurmuştur:

خَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِأَهْلِهِ، وَأَنَا خَيْرُكُمْ لِأَهْلِي

**“Sizin en hayırlınız, ailesine karşı en hayırlı olanınızdır ben de aileme karşı en hayırlı olanınızım!”** (Tirmizî, Menâkıb, 63)

Esved b. Yezîd anlatıyor: Âişe’ye (r.a.), **“Hz. Peygamber (s.a.v) evinde ne yapardı?” diye sordum. Şöyle cevap verdi: “Ailesinin işlerini görür, ezanı duyunca (namaz için dışarı) çıkardı.”** (Buhârî, Nafakât, 8)

Bir başka defasında ise Hz. Aişe (r.a.) Peygamber Efendimiz’i (s.a.v) şöyle anlatmıştı;

**“Resûlullah (s.a.v), Allah yolunda cihad hâriç eliyle hiç kimseye vurmadı. Ne bir kadına ne de bir hizmetçiye!”** (Müslim, Fedâil, 79)

İşte Hz. Peygamber (s.a.v), ailesinin huzur ve mutluluğunu Rabbimizin bir emri olarak görmüş ve bunu hayatında en güzel şekilde uygulamıştır. O, dışarıda bir peygamber, bir devlet başkanı, bir komutan idi; ancak evinde şefkatli bir eş, merhametli bir baba ve örnek bir aile reisi olarak yaşardı. O'nun (s.a.v) aile hayatı, sevgi, saygı ve anlayış üzerine kurulmuş bir rahmet yuvasıydı.

Yüce Rabbimiz Kur'an-ı Kerîm'de şöyle buyuruyor:

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ

“Şüphesiz ki Allah’ın Resûlünde sizin için güzel bir örnek vardır.” (Ahzâb, 33/21)

Resûlullah (s.a.v) sadece bir peygamber değil, Kur'an'ın yaşayan hâliydi. O'nun (s.a.v) hayatı, Allah'ın kitabının hayata yansıyan şekliydi. Bizler bugün Kur'an'ın nasıl yaşanacağını görmek istiyorsak onun sünnetine, ahlâkına, merhametine, adaletine ve tevazusuna bakmalıyız. Kur'an, bize nasıl bir kul olunacağını öğretir; Peygamber Efendimiz (s.a.v) ise bunun nasıl yaşanacağını gösterir. Kur'an'ın ilk muhatabı O'ydu (s.a.v); en sadık uygulayıcısı da yine O'ydu (s.a.v) . O'nun (s.a.v) her hali, **“Şüphesiz sen en yüce bir ahlâk üzere sin”** (Kalem, 68/4) ayetinin canlı tefsiriydi.

O halde geliniz, bizler de Kur'an'ı sadece okumakla kalmayalım, O'nunla (s.a.v) ahlâklanmayı, Peygamberimizin (s.a.v) izinden yürümeyi şiar edinelim. Kalplerimizi Kur'an'ın nuruyla, hayatımızı Peygamberimizin (s.a.v) sünnetiyle süsleyelim. Evimizde, işimizde, toplumumuzda O'nun (s.a.v) gibi adil, O'nun (s.a.v) gibi sabırlı, onun gibi merhametli olmaya gayret edelim.

Rabbim bizleri Kur'an'a bağlı, Peygamberimizin (s.a.v) izinden giden, onun ahlâkıyla ahlâklanarak kullarından eylesin. Rabbim kalplerimizi Kur'an'la nurlandırsın, hayatımızı sünnetle güzelleştirsın. Rabbim bizleri Peygamberimizin (s.a.v) sancağı altında haşretsın. Âmin.

والحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على سيدنا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين